

"En nedervallende hebben zij Hetzelve aangebeden".

Matth.2:11b vervolg

Grote ontroering in Jeruzalem. De vraag van de wijzen roept om een antwoord.

Waar is de geboren Koning der Joden? We hebben Zijn ster gezien in het Oosten, en zijn gekomen om Hem te aanbidden.

Herodes wordt ontroerd: Wát Koning? Er is al een koning.

Deze zoon van Ezau heeft het juk van Jakob afgeworpen. Nu zijn de rollen omgekeerd. Ezau is de meerdere.

Ontroering..Herodes wankelt. De moordenaar wordt wakker.

Maar de mensen in Jeruzalem zijn óók ontroerd.

Een Koning? Dat kan toch niet waar zijn? Dan moesten zij het toch weten? Wat hangt hen nu weer boven 't hoofd? 't Is al erg genoeg!

Moet het nog erger worden? Een Koning erbij?

Oorlog? Onrust? Nee...de mensen kunnen wel wat rust gebruiken. Een Koning?

Wat zullen de wijzen zich over dat alles hebben verbaasd!

Satan, de grote hinderaar blaast hen in: Denken jullie dat je het alleen weet? Als ze het hier niet weten, wie zou het dan wel weten?

Toch moeten ze een antwoord hebben. Het Woord moet de weg wijzen. Daarom roept Herodes, door onrust gedreven, de "geestelijkheid" te hulp.

Die zullen toch wel een antwoord weten.

Herodes is wel geïnteresseerd, meer dan de inwoners van Jeruzalem.

Nou, de theologen weten het antwoord wel. 't Is voor deze "kenners" niet zo'n moeilijk probleem.

Ze hebben wel voor heter vuren gestaan. Prompt dragen ze de woorden aan: Te Bethlehem in Judea; want alzo is geschreven door de profeet...

Hoort! wijzen en dwazen. Hoort het antwoord!

God laat het u weten en gij zult het weten.
Al moesten de honden het u toeblaffen.
God wil het u bekendmaken. Bethlehem.. uit u
zal Mij voortkomen.

De dienaren van Mozes moeten het vertellen. De-
ze vergadering zal in elk geval gezegend zijn.
Wat doen deze dienaren doorgaans met het Woord?
Zij leggen dat Woord op tafel en snijden er in
met het ontleedmes van hun redelijk verstand.
Met hun vindingen denken zij God te eren.

Straks zal Jezus zeggen: Tevergeefs.

Nu echter is dit stukje Bijbelcitaat genoeg.
God, onze God zegent het.

En wij? O, wij kunnen ook zo bezig zijn met het
Woord. We verdedigen het Woord.. handhaven het
Woord.

Moet je ons bezig horen: Ik ben voor een theo-
centrische preek.. ik zet altijd Christus in het
middelpunt.. ik breng de mensen maar naar het
paradijs.. ik bepaal de mensen bij Golgotha.
Wat gaat er achter dat alles vaak een grenzelo-
ze hoogmoed schuil.

Als Vader, Zoon en Heilige Geest het van ons
moesten hebben.. gewis, wij hebben Hem niets
toegebracht.

Kom Schepper, Geest, daal tot ons neer,
houd Gij bij ons Uw intocht Heer'.

Intussen is Ezau nog onrustiger dan Jakob. Hij
arrangeert een geheime ontmoeting met de wijzen.
Alles wil hij weten. Hij veinst het Kind te
willen aanbidden.

Zal dan de meerdere de mindere dienen? Nee,
daar denkt Herodes niet aan. Er is haat in
zijn hart. Zeer oude vijandschap komt met
kracht naar boven: Ik zal Hem doden.

Wat gaat het toch vreemd toe op de reis van de
wijzen.

Wegen, die ze niet geweten.. paden die ze niet
gekend hebben.

Daar gaan ze door de poort, uit de stad, iets
van Zijn smaadheid dragende.

De avond daalt over het land. Ook bij de wijzen is een mengeling van licht en donker - hoop - teleurstelling - verwarring.

Wat vreemd dit alles. Zou alles??

Opeens..daar zien ze weer dat wonderlijk verschijnsel aan de hemel: De Ster. Bijna waren ze het vergeten. Bij die stoffige Wetgeleerden verdwijnen de sterren. Ja, je kunt nog wel wat goeds horen in Jeruzalem: Een bevindelijke letter of een oude waarheid. Maar je vindt er niets om jaloers op te zijn.

Och, 't waren ernstige mensen. Maar 't is de ernst van de dood.

Daarom is God zo goed hun een "teken ten goede" te geven.

De ster. Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

Het Kind, waarvoor een starre rijst,
die wijzen met haar stralen wijst
de donkre plaats van Zijn geboorte,
en leidt hen binnen Davids poorte,
daar de Allerhoogste 't laagste prijst.

Blijdschap! Verheuging! O, de zaligheid hangt niet aan een ster.

Maar boven de sterren zetelt God. Hij geeft de wijzen een hart onder de riem.

O, de zaligheid hangt niet aan de regenboog.

Maar 't is wel een "teken ons ten goede".

Een ster bij het Woord is soms aangener dan een Wetgeleerde aan het Woord..

Bij het licht van Woord en ster komen de wijzen te Bethlehem..komen ze bij het huis. Daar vinden ze het Kindeke en Zijn Moeder.

Ze vallen neer voor dit Kind, door het geloof.

Hoe zouden ze anders in Hem de Koning zien?

De wijzen zijn dwazen om Christus wil. Maar ze geloven in dat Kind de Koning..de Redder.

En hoewel deze Koning geen gedaante noch heerlijkheid heeft, voor hen is er een heerlijkheid waarbij de ster moet verbleken.

Als de zon schijnt, verbleken de sterren.

Zij vallen neder en aanbidden. Ze hebben geen

erg in zichzelf.

Ze denken, niet: Zou het wel waar zijn..hoe kan dat nou? Dat zijn de bedenkingen van het vlees. Altijd: ik, ik. Het vlees kan Gode niet behagen.

Aanbidding, eer en dank'bre lofgezangen!
Want Hij regeert!

"Aanbidding" van der Leeuw schreef: "Dat is het enig waardevolle en wezenlijke in ons leven; het is het volkomen stil worden, het alles overgeven, het zwijgen en..zien.

Gewoonlijk willen we alles doen, behalve aanbidden: smeken, danken, ons geloof, onze schuld belijden, vooral als het in wat algemene termen kan; maar niet aanbidden.

Dat valt ons zo moeilijk, omdat het ons eigen kennen en oordelen totaal buiten werking stelt; omdat het ons zelfvertrouwen hopeloos ondermijnt en vraagt dat we de hand op de mond zullen leggen.

Waar God gezien wordt is heilig land; hier denkt niemand meer aan zichzelf; hier komt alle verontrustheid tot rust. Er is geen andere rust dan de rust der aanbidding; alle andere rust is schijn, is in wezen onrust, hoogstens verdovingsmiddel".

Lieve lezer..Daar zal nu alles op uitlopen: Al wat Gij wrocht zal juichen tot Uw eer. Uw dienstvolk zal verblijd U zeeg'nen Heer'. Eeuwig zullen gezaligde wijzen en dwazen Hem prijzen.

Hun harten werden ontsloten..nu gaan ook de koffers open.

Men zal Hem 't goud van Scheba geven.

Onze God is zeer te prijzen. Hij doet wonderen! Hij alleen!

Ik zal Rahab en Babel vermelden onder degenen, die Mij kennen; ziet, de Filistijn en de Tyrier met de Moor, deze is aldaar geboren.

Dat we tenslotte nog even binnen mogen kijken in het huis te Bethlehem. God, die geopenbaard is in het vlees.

Augustinus zong ervan:

Verheft U, Gij, die in het moederlichaam beslo-
ten waart; Gij die zijt ontstaan in haar, die
door U het leven zag; Gij, die in de kribbe
laagt; Gij, die, als een klein kind aan de
bloedader van het vlees, hebt gezogen aan de
borst; Gij, die, de wereld dragend, door uw
moeder werd gedragen; Gij, die als kleine door
de grijze Simeon werd herkend en als Grote ge-
prezen; Gij, die als zuigeling werd gezien door
de weduwe Anna, die U herkende als Almacht; Gij,
die om onzentwille hebt gehongerd en gedorst,
en moede zijt geworden onderweg (heeft soms
het brood honger, of de bron dorst, of wordt
de weg moe?); Gij, die dit alles om onzentwil
hebt gedragen; Gij, die sliept en toch niet
sluimerdet, wakend over Israël; Gij ten slotte,
die door Judas werd verkocht--en gekocht door
de Joden, die U toch niet bezaten; Gij, gevange-
ne, gebondene, gegeselde, met doornen gekroonde,
aan het hout gehangene, na de dood met een lans
doorboorde, Gij gestorvene, Gij, begravene -
Verhef U boven de Hemelen, God!

D.C.O.

oo00oo